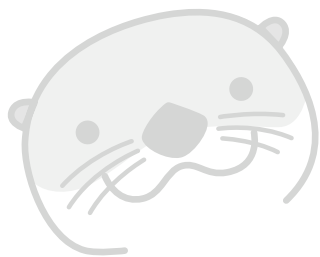

สองร่างชะตาเดียวกัน 同体

จิ๋ว ลู่เฟยเซียง
เซี่ยน

ทดลองอ่าน

อาจื้อ
แปล

สำนักพิมพ์อรุณ
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

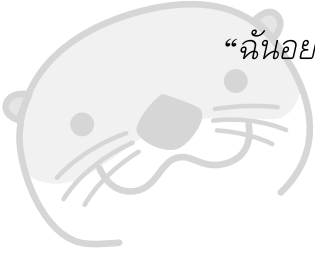
มาแล้ว ๆ มีใครรอผลงานของจิวลู่เฟยเซียงกันอยู่บ้าง สำหรับเรื่อง *สองร่างชะตาเดียว* ชื่อสุดเท่นี้ มาแนะนำสนใจอีกแล้ว เป็นแนวปัจจุบันที่มีกลิ่นอายแฟนตาซีของคนจากโลกอีกมิติ ที่ไม่ใช่ยุคอดีต แต่เป็นโลกคู่ขนาน... ถ้าใครกำลังอยากหาอะไรดีดรอทรวานจากนิยายเรื่องอื่นๆ ที่เพิ่งผ่านไปของอรุณ และอยากจะทำพระนางแนวใหม่ๆ เล่มนี้จะเป็นคำตอบ

เพราะนี่เป็นเรื่องราวของการหลงรัก “ตัวเอง” แต่จะออกมาในรูปแบบไหน มีคำตอบอยู่ในปริศนาอันลึกซึ้งซับซ้อนที่รอให้เราค่อย ๆ เข้าไปค้นหาที่แน่ ๆ พระเอก **อุ๋ซวง** ของจิวลู่เฟยเซียงเล่มนี้ไม่ใช่แนว “หลัวสายเปย์” “หลัวแห่งชาติ” แต่มาแนวห้าม กวนโมโห และอินดี้มาก... มากแค่ไหน ก็ถึงขนาดอ่านแล้วห่มันไส้ อยากตบกะโหลก ชวนให้รู้สึกเจ็บ ๆ คัน ๆ เลยละ ส่วนนางเอก **หลินซี** นั้นมาแนวสาวเนิร์ด เก็บตัว และซึ่ซลาด... ตายละ แบบนี้จะไหวไหม! ขอบอกว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต้องค่อย ๆ ซึมซับรายละเอียดของตัวละครที่จะค่อย ๆ เติบโตขึ้นเรื่อย ๆ โดยมีพื้นเรื่องที่ทำให้ทั้งสองคนค่อย ๆ เรียนรู้ที่จะยอมรับตัวเอง และเข้าใจในตัวกันและกัน ผ่านบทพิสูจน์มากมาย สุดท้ายลงเอยด้วยดี

เรื่องนี้ไม่เครียด แต่ขัน ไม่หน่วง แต่นัว... อรุณขอฝากอีกหนึ่งผลงานแปลกใหม่สร้างสรรค์ของจิวลู่เฟยเซียงนี้ให้แฟน ๆ นิยายทุกคนละ

สำนักพิมพ์อรุณ

มิถุนายน 2563

“เธออยากตายยังไง”
“ฉันอยากตายไปพร้อมกับนาย...”

เด็กสองอ่าน

ตัวฉันอีกคนเป็นชาย

วันหยุดสุดสัปดาห์ที่ 13 กันยายน 2012

หลินซีล้วงกุญแจออกมาไขประตูห้องพัก ห้องนี้เป็นอพาร์ทเมนต์เล็ก ๆ ขนาดหนึ่งห้องนอนหนึ่งห้องนั่งเล่นที่เธอเช่าอยู่นอกมหาวิทยาลัย ด้วยความที่เป็นโรครักสะอาด ตลอดสามปีที่เรียนมหาวิทยาลัยอยู่ต่างเมือง เธอก็เก็บกวาดที่พนักจนสะอาดสะอ้าน ไม่เคยปล่อยให้สกปรกรกรุงรังเลยสักวัน แต่วันนี้พอเปิดประตูเข้าไป เธอก็ได้กลิ่นแปลก ๆ ทันที

“นี่มัน...” เศษอาหารมากมายถูกทิ้งเกลื่อนพื้น ถึงปกติเธอจะเป็นคนใจเย็น แต่สิ่งที่เห็นก็ทำให้เธอเย็นไม่ไหว “นี่มันอะไร!”

ใครคนหนึ่งบนโซฟาขยับตัวเล็กน้อย เขาสวมเสื้อคลุมกันลมสีดำนอนอยู่บนโซฟา สบเสื้อเบาะออก เขาค่อย ๆ พงกหัวขึ้นมองเธออย่างเอื่อยเฉื่อย พลงโบกมือทักทาย “อ้อ กลับมาแล้วก็เก็บกวาดห้องด้วยนะ ฉันอึ้งจนขยับตัวไม่ไหวแล้ว”

หลินซีโมโหจนตัวสั่น มือกำหมัดแน่น “นาย นายนี่มัน...” น่ารังเกียจสุดทนแล้ว!

ชายชุดดำถามอย่างเกียจคร้าน “มีปัญหา?”

หลินซีพยายามระงับความโกรธ เค้นเสียงลอดไรฟัน “เปล่า...” จากนั้นก็หยิบผ้าขี้ริ้วมาลงมือทำความสะอาด

ชายชุดดำเอ่ยเสียงเนิบ “ถึงยังไงเธอกับฉันก็เป็นคนเดียวกัน เธอช่วยฉัน

ทำงานก็เท่ากับกำลังทำงานของตัวเอง อย่าทำหน้าที่แบบนั้นสิ ทำตัวให้ แข็งแกร่งอย่างฉัน...อ้อ ช่างไต่ตัวยังมีขยะอีกนิดหน่อย จัดการให้สะอาดด้วยล่ะ”

หลินซีถูกพื้นโดยไม่พูดอะไรสักคำ กว่าจะทำความสะอาดเสร็จก็หนึ่งพุ่ม หิวจนแทบทนไม่ไหว เธอเปิดตู้เย็นเพื่อจะหาอะไรใส่ท้อง แต่เมื่อเห็นสภาพใน ตู้เย็นที่ยิ่งดูไม่จิตกว่าสภาพพื้นห้องก่อนหน้านี้ เธอก็หมดแรง “ทนไม่ไหวแล้ว...”

หลินซีหิวกระเป่า กำลังจะออกจากห้อง ชายชุดดำเดินนิบนาบเข้ามาหา “เฮ้? สวัสดิ์ตอนเย็น”

หลินซีส่งสายตาดูพิศมตมองชายชุดดำแวบหนึ่ง จากนั้นก็ก้มหน้า ตอบเสียง เย็นชา “ฉันทิว นายกินของในบ้านหมดแล้ว”

“ฮึ ไม่รู้จะทำยังไงกับเธอจริงๆ” ชายชุดดำเอ่ยด้วยสีหน้าระอา “ก็ได้ๆ ฉันทอกไปเป็นเพื่อนแล้วกัน”

หลินซีกำหมัดแน่น สุดท้ายก็คลายมือออก ฉันทจะมีเรื่องกับหมอนี้ไม่ได้ คิดเล็กคิดน้อยไม่ได้! ใครให้ฉันทอ่อนขนาดนี้ล่ะ แรงทั้งหมดที่มียังสู้นิ้วมือ นิ้วเดียวของเขาไม่ได้เลย...

ระหว่างทางไปที่ร้านสะดวกซื้อ คนที่เดินผ่านไปมาต่างมองมาที่ชายชุดดำ แต่ทั้งคู่ไม่ใส่ใจ หลินซีเอาแต่แงงหน้าพึมพำกับฟ้า ขณะที่ชายชุดดำก็เอาแต่ เอียงคอมองเธออย่างประเมินตลอดเวลา ในที่สุดเขาก็อดถามออกมาไม่ได้ “พึมพำอะไร”

หลินซีแบ่งสมาธิมาตอบเขา “คำนวณเงินอยู่ เบี้ยเลี้ยงเดือนนี้ของฉัน ถูกนายเขมือบไปเกือบหมดแล้ว”

“เธอขาดเงินเหรอ” ชายชุดดำเลิกคิ้ว “อยากได้เงินทำไมจะไม่ได้”

หลินซีอึ้งไป คิดในแง่ดีว่าเธออาจเป็นคนมีเงิน ทันทันนั้นก็เห็นเขาปราด เข้าไปอยู่ด้านหลังคนเดินถนนคนหนึ่งราวกับภูตผี บิดแขนคนเดินถนนผู้โชคร้าย โพล่หลังโดยไม่พูดพำทำเพลง มีดสั้นในแขนเลื้อยสะท้อนแสงวาว จ่อเข้าที่ลำคอ ของคนเดินถนน “เฮ้ ส่งเงินมา”

เขาพูดประโยคนี้อย่างเป็นธรรมชาติ คนเดินถนนที่ถูกจับตัวไว้ก็ล้วนหน้าซีด ส่วนหลินซีได้แต่ตะลึงตาค้าง

พอเรียกสติกลับมาได้ เธอก็รีบวิ่งเข้าไปดึงแขนชายชุดดำสุดแรงเกิด
 เหลือผู้ดูเต็มหัว ตะโกนลั่น “นี่นายเป็นอันธพาลหรือ! ปล่อยเขาเดี๋ยวนี้! นี่มัน
 อันตรายมากเลยนะ! เดี่ยวเขาก็ตายหรือ!”

ชายชุดดำหันมามองเธอ “ก็เธอขาดเงินไม่ใช่หรือ”

หลินซีแทบจะร้องไห้ออกมา “ฉันมีเงิน ฉันรวยมาก เงินเยอะจนใช้
 ไม่หมด ไม่ขัดสนเลยสักนิด”

ได้ยินแบบนี้เขาจึงปล่อยคนเดินถนนดวงจู้คนนั้น แล้วจ้องหลินซีด้วย
 สายตารังเกียจ “ฮึ ผู้หญิงอะไร พุดจากกลับไปกลับมา”

หลินซีไม่มีปัญญาจะไปทื่อกับเขา เธอรีบขอโทษคนเดินถนนที่ตกใจ
 จนเสียขวัญคนนั้นยกใหญ่ อีกฝ่ายโวยวายว่าจะไปแจ้งตำรวจ หลินซีโค้งให้พลง
 ยิ้มเอาใจจนปากแทบจะฉีกถึงหู สุดท้ายชายชุดดำซึ่งยืนอยู่ข้างหลังเธอทนดู
 ต่อไปไม่ไหว เขาจ้องเขม็งไปที่เดี่ยว คนเดินถนนคนนั้นก็วิ่งเตลิดหน้าซัดไปเลย
 หลินซีปาดเหงื่อ แต่ชายชุดดำกลับมองเธอด้วยสายตารังเกียจ “ฮึ ทำไมฉัน
 ต้องมีร่างร่วมชะตากับคนไม่เอาถ่านอย่างเธอด้วยนะ สวรรค์คงจะตาบอด”
 พุดจบก็หันเดินจากไป

หลินซีได้แต่กำหมัดตามหลังเขาไปเจี๊ยบ ๆ แต่ในใจกลับเห็นด้วยมาก ๆ...
 ที่ฉันกับนายต้องมีชะตากรรมร่วมกันแบบนี้...เป็นเพราะสวรรค์ตาบอดจริง ๆ!

สองวันก่อนเธอยังเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมดา ๆ ถึงจะยัง
 โอดครวญว่าชีวิตตัวเองไม่สมหวัง แต่ถ้าเทียบกับตอนนี้ ชีวิตก่อนหน้านี้อือสวรรค์
 ไปเลย!

สองวันก่อน ก่อนที่ผู้ชายร่างรังเกียจคนนี้จะโผล่มา ก่อนที่ชีวิตของฉัน
 จะเปลี่ยนแปลงไป...

วันจันทร์ที่ 10 กันยายน 2012

หลังจากปิดก๊อกน้ำในห้องน้ำ หญิงสาวยืนอยู่หน้ากระจก เช็ดผ้าไอน้ำ
 บนกระจกออก กระจกใสสะท้อนเรือนร่างงดงาม เธอลูบไหล่ซ้ายของตัวเอง
 บริเวณนั้นมีรอยฟกช้ำรอยหนึ่ง ไม่รู้ว่ารอยนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร

บาดเจ็บโดยไม่มีสาเหตุอีกแล้ว...

หลินซีถอนหายใจ คำว่าผ้านหนูมาเซ็ดตัวให้แห้ง ผ้านหนูสีขาวสะอาด ล้มผัสผิวเนียนละเอียดของเธอ แต่บนผิวนางพ่องนี้มักปรากฏบาดแผลน้อยใหญ่ ให้เห็นอยู่เสมอ ตั้งแต่จำความได้ บนตัวเธอมักจะเกิดบาดแผลขึ้นมาเองอย่าง น่าประหลาด ไม่เจ็บไม่ระคาย บางครั้งเดินอยู่ดี ๆ ก็มีเลือดไหลออกจากแขน พอไปหาหมอก็ตรวจหาสาเหตุไม่พบ ตอนเด็ก ๆ เธอจึงถูกเพื่อนนักเรียนนินทา ลับหลังอยู่บ่อย ๆ

หลินซียื่นมือไปหยิบเสื้อผ้าสะอาดมาใส่ แต่ในตะกร้าเสื้อผ้ากลับว่างเปล่า ลืมเอาเสื้อผ้าเข้ามาเธอ...หลินซีคิด ยังไงในห้องก็ไม่มีใคร ออกไปใส่ข้างนอก ก็ได้

เธอเอาผ้านหนูท่อนผมที่เปียกชุ่ม แล้วเดินเปลือยออกจากห้องน้ำ หน้าต่างตรงระเบียงห้องนั่งเล่นเปิดอ้า แสงแดดยามเช้าส่องเป็นแนว ทแยงเข้ามาในห้อง ผ้าม่านโปร่งพลิ้วสะบัดตามแรงลม หลินซีพึมพำด้วยความ ประหลาดใจ “ก่อนนอนเมื่อคืนฉันไม่ได้ปิดหน้าต่างเธอ...”

เธอเดินเข้าไปในห้องนอน เมื่อหยิบเสื้อผ้ามาใส่เรียบร้อย เสียงมือถือก็ดัง มาจากห้องนั่งเล่น หลินซีรีบวิ่งออกไปรับสาย “ฮัลโหล”

“เสี่ยวซี แม่เอง” เสียงจากปลายสายฟังดูอ่อนล้าเล็กน้อย “เสาร์นี้ แม่กับพ่อจะไปทำเรื่องหย่า”

หลินซีเงยบ ไม่ได้พูดอะไร เชี่ยซู่จึงพูดต่อ “หลังจากนี้แม่จะกลับไปอยู่ที่เมือง S ปีนี่ลูกก็อยู่ปีสี่แล้ว คิดไว้รึยังว่าเรียนจบแล้วจะทำงานที่ไหน”

หลินซีกระชับมือถือนั่น “หนู...ยังไม่ได้ตัดสินใจ”

“งั้นก็คิดให้ดีๆ นะ แม่ยังอยากให้ลูกไปอยู่กับแม่นะ ยังไงแม่ก็หางาน หากារที่เหมาะสมให้ลูกได้”

หลังจากวางสาย หลินซียืนเหม่อในในห้องนั่งเล่นอยู่นาน ทันใดนั้นก็รู้สึกเลือด หยดลงบนมือถือ หลินซีตกใจ เมื่อคลำจมูกตัวเองก็มีเลือดไหลลงมาจากง่าม นิ้ว เธอรีบเอามืออุดจมูกกลางวังเข้าไปในห้องน้ำ

เป็นแบบนี้ไปอีกแล้ว เลือดไหลโดยไม่มีสาเหตุอีกแล้ว

แม้ว่าครั้งนี้จะเป็นเลือดกำเดา แต่สภาพร่างกายแบบนี้ก็ทำให้ลินชีใช้ชีวิตลำบากมาก เพราะร่างกายที่เป็นแบบนี้ทำให้เธอไม่กล้าอยู่หอพักของมหาวิทยาลัย และต้องออกมาเช่าอพาร์ทเมนต์อยู่ข้างนอกคนเดียวมาตลอด เพราะร่างกายแบบนี้ทำให้เธอถูกคนอื่นมองด้วยสายตาประหลาดตั้งแต่เล็กจนโต และไม่สามารถสนิทสนมกับใครได้ แม้แต่พ่อแม่ก็กลัวที่เธอเป็นแบบนี้...

ไม่ง่ายเลยกว่าเลือดกำเดาจะหยุดไหล ลินชีดูเวลาก็นึกขึ้นได้ว่าวันนี้มีสอบหนึ่งวิชา จึงรีบเก็บของใส่กระเป๋าแล้วออกไป ก่อนปิดประตูห้อง เธอรู้สึกเหมือนมีเงาดำแวบผ่านช่องประตูเข้าไปอย่างรวดเร็ว ลินชีใจหายวาบ ตัวแข็งไปทั้งตัว จากนั้นก็ค่อยๆ เปิดประตู มองเข้าไปในห้องอย่างระแวงระวัง แต่ไม่เห็นอะไรผิดปกติ

คงจะ...ตาผัดมั้ง

เธอล็อกประตู ลงจากตึกไป

ลินชีไม่รู้ว่าหลังจากที่เธอออกจากห้องพัก ตาแมวบนบานประตูเหล็กที่ปกติมีแสงลอดผ่านกลับมืดลง เหมือนมีใครมองออกมาจากด้านใน ครู่ต่อมาตาแมวก็กลับมาสว่างเหมือนเดิม

จากอพาร์ทเมนต์ที่ลินชีเช่าอยู่เดินไปมหาวิทยาลัยใช้เวลาเพียงสิบนาที หลังจากสอบช่วงเช้าเสร็จและกินข้าวกลางวันเรียบร้อยแล้ว ลินชีก็ไปที่ห้องเรียนรู้ด้วยตัวเอง

ที่จริงลินชีตั้งใจจะสอบเรียนต่อปริญญาโทมาตลอด เธอยังไม่พร้อมที่จะก้าวสู่สังคมภายนอก และรู้ว่าด้วยบุคลิกอย่างเธอคงไม่มีทางปรับตัวให้ทำงานร่วมกับคนกลุ่มใหญ่ได้แน่ ดังนั้นวิธีที่ดีที่สุดก็คือเรียนต่อ ต่อปริญญาโท แล้วก็ตามด้วยปริญญาเอก จากนั้นก็ทำวิจัยต่อ แล้วทำงานด้านการวิจัยและวิชาการต่อไป มีแต่วิธีนี้เท่านั้นที่จะทำให้เธอมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นน้อยที่สุด ถูกคนอื่นมองด้วยสายตาแปลกๆ น้อยที่สุด

แต่เธอบอกเรื่องนี้กับแม่ไม่ได้ เพราะเธอเป็นคนที่ขี้อายไม่ยอมหน้าใคร และคาดหวังว่าลูกสาวจะต้องโดดเด่นเหนือคนอื่น แต่เธอทำให้แม่ผิดหวังมาตลอด

กว่าหลินซีจะออกจากห้องเรียนด้วยตัวเองก็สี่ทุ่มแล้ว เธอเดินกลับตามทางเล็ก ๆ เจียบกริบภายในมหาวิทยาลัยเหมือนเช่นเคย ไฟถนนสีเหลืองนวล สาดส่องไปตามทาง เธอยังคงขบคิดทฤษฎีที่ตัวเองเพิ่งอ่านไปเมื่อครู่

คำคืนปลายฤดูร้อน อากาศเริ่มเย็นลง สายลมโชยอ่อน ทำให้รู้สึกหนาวเล็กน้อย หลินซีลูบแขนตัวเอง พลันรู้สึกว่ฝ่ามือเป็นของเหลวเหนียวข้น เมื่อเพิ่งไปที่แขนตัวเองก็เห็นว่า ที่แขนซ้ายท่อนล่างมีบาดแผลยาวเลือดไหลเป็นทาง

เป็นแบบนี้อีกแล้ว... เพราะเป็นบาดแผลที่รู้สึกเจ็บหรือระคาย เธอจึงไม่รู้ตัวล่วงหน้าแม้แต่น้อย ถ้าตอนนี้มีคนอยู่ข้าง ๆ ไม่รู้ว่าจะถูกมองด้วยสายตาอย่างไร

หลินซีล้วงหาผ้าก๊อชซึ่งติดกระเป๋าไว้ตลอด รู้สึกเบื่อตัวเองเล็กน้อย เธอแค่อยากมีชีวิตอย่างคนปกติ เหมือนนักศึกษาหมาวิทยาลัยทั่วไป...

แสงไฟถนนสาดจับบนตัวหลินซี ทำให้เงาของเธอทอดยาวบนพื้นถนนข้าง ๆ เงาเธอมีเงาสูงใหญ่น่ากลัวยืนตระหง่านอยู่

หลินซีสะดุ้งตกใจ ขณะล็งเลว่าจะหันกลับไปดีหรือไม่ อยู่ ๆ เงานั้นก็ยกมือขึ้น ดูเหมือนในเมื่อนั้นจะถืออาวุธแหลมคมยาว ๆ ลูกตาดำของเธอหดเล็ก เงานั้นเง้ออาวุธแล้วพินลงมา เธอรีบก้าวหลบไปด้านข้างอย่างตื่นตระหนก ข้อเท้าพลิกจนเสียวหลักล้มลงกับพื้น แต่โชคดีที่หลบคมอาวุธนั้นได้

เธอเบิกตากว้างด้วยความหวาดกลัว มองไปยังคนที่เข้ามาทำร้าย เขาเป็นชายร่างกำยำสวมเสื้อคลุมสีดำ ในมือถือดาบรูปทรงประหลาด ไฟถนนด้านหลังเขากะพริบเล็กน้อย หลินซีอยู่ในมุมย้อนแสง จึงเห็นเพียงรอยยิ้มประหลาดบนใบหน้าเขาว่าง ๆ

“เจอตัวจนได้” เสียงของเขาแหบแห้ง แค่นึกถึงกลิ่นลูก

ชะ...ฆาตกรโรคจิต?

หลินซีกลัวจนตัวเย็นเฉียบสั่นสะท้านอย่างไม่อาจควบคุม เธอเอามือยันพื้นกระดกถอยหลังด้วยเนื้อตัวสั่นเทา แผลที่แขนมีเลือดไหลออกมาไม่หยุด เป็นพื้นเป็นทางยาว

ชายคนนั้นยิ้มกว้าง เขาเงื้อมมือใหญ่ในมืออีกครั้ง “ตายซะเถอะ!” เขา วาดดาบในมือ รัศมีของคมดาบที่พาดลงมาตรงหน้าหลินซีกลายเป็นแสงสีเงิน เย็นเยียบ เล็งมาที่กลางกระหม่อมเธอ หลินซีมองตาค้าง ได้ยินเสียงคมดาบ แหวกอากาศเคลื่อนเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ...

แต่แล้วก็หยุดชะงัก

ดาบคมกริบค้างอยู่ตรงหน้าผาก ฟันเส้นผมเธอขาดไปเพียงไม่กี่เส้น

ดวงตาพว้าเลื่อนของหลินซีจับจ้องที่คมดาบตรงหน้า ผ่านไปนานกว่าจะ เห็นมือข้างหนึ่งกำลังบีบมือของฆาตกรโรครจิตไว้เบา ๆ รวากับกำลังบีบลูกบอลยาง มีोनั้นขยับเพียงเล็กน้อยก็หยุดยั้งไม่ให้คมดาบฟันลงมาที่หัวเธอได้อย่างง่ายดาย หัวใจของหลินซีราวกับจะหยุดเต้นไปชั่วขณะ เธอกลั้นหายใจพาลงเหลือบตามองไปยังคนที่ช่วยชีวิตเธอไว้อย่างเกร็ง ๆ...

ชายคนนั้นสวมเสื้อคลุมกันลมตัวยาวสีดำ สวมถุงมือหนังสีดำ เชือกผูกผม สีแดงมัดผมยาวดำสลับของเขาไว้อย่างลวก ๆ เผยให้เห็นลำคอเรียวยาวระหง เธอมองเห็นหน้าเขาไม่ชัด แต่ได้ยินเสียงทุ้มลึกหนักแน่นราวกับเสียงเซลโลของเขา “นายอยากตายยังงี้”

คำว่า “ตาย” กระตุ้นประสาทของหลินซีให้ตื่นตัว เธอรีบเอามือยันพื้น กระดกถอยหลังออกไปอีก ขณะที่ชายชุดดำที่ช่วยชีวิตเธอไว้บิดมือฆาตกรโรครจิต ที่หนึ่ง ได้ยินเสียงดังกรือบคล้ายเสียงกระดุกหัก ฆาตกรโรครจิตร้องด้วยความ เจ็บปวด ดาบยาวในมือร่วงลงกับพื้น

หลินซีตกใจกลัวจนตัวสั่นอย่างแรง ทันใดนั้นชายชุดดำก็คลายมือออก แล้วบังตัวหลินซีไว้ ชายเสื้อคลุมยาวถึงข้อเท้าสะบัดมาโดนหัวเข้าเธอ ร่าง สูงใหญ่ยืนตระหง่านตรงหน้าเธอราวกับกำแพงที่คอยปกป้อง

เขาพูดกับฆาตกรโรครจิตด้วยน้ำเสียงเกียจคร้าน “ในเมื่อไม่เลือก ฉันจะ ลงมือตามใจละนะ”

ลงมือ...ตามใจ?

หลินซียังไม่ทันเข้าใจความหมายของสิ่งที่เขาพูด ชายคนนั้นก็โบกมือใน อากาศ ทันใดนั้นก็ปรากฏเคียวยักษ์ขึ้นในมือ เขาเงื้อเคียวแล้วฟันลงไป ตัดหัว

ฆาตกรโรคจิตหลุดออกจากป่าอย่างง่ายตายราวกับหันหัวใช้เท้า หลินซีมองหัวคน เป็น ๆ กลิ้งซุก ๆ อยู่บนพื้น เลือดสด ๆ พุ่งออกมาจากลำคอ สาตกระเซ็นไปทั่ว

หญิงสาวเบิกตากว้างด้วยความตกใจ เอามือปิดปากแน่น แต่เสียงกรีดร้องด้วยความหวาดกลัวก็ยิ่งเล็ดลอดออกมาจากลำคอ ที่น่าประหลาดกว่านั้นคือ อยู่ ๆ ก็มีลำแสงสีแดงหม่นแผ่ออกมา และยิ่งแผ่ขยายขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งห่อหุ้มศพนั้นไว้ แล้วค่อย ๆ ยกสูงขึ้น

ปัง! เสียงเหมือนพลุแตก ตามมาด้วยประกายไฟระยิบระยับ จางหายไป ในอากาศ

หะ...หายไป? ศพหายไปในอากาศ!

ชายคนนั้นโบกมืออีกครั้งเดียวก็หายวับไป เขาหันกลับมาจ้องหลินซีเงิบ ๆ หญิงสาวเสียขวัญกับเหตุการณ์เหนือธรรมชาติที่เกิดขึ้น ได้แต่อยู่หนึ่ง ๆ ปลอ่ยให้ชายคนนั้นมองประเมินเธอ

“นี่” ผ่านไปครู่ใหญ่เขาจึงได้เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงรังเกียจ “ลูกขึ้น”

หลินซียังคงไม่ขยับ

ชายชุดดำก้มตัวลงอย่างหมดความอดทน เขาคว้าคอเสื้อหลินซี หัวตัวเธอลุกขึ้นมาตื้อ ๆ ทำทางหายบกระด้างราวกับทำกับสั้วตัวเลี้ยง ตอนนั้นเองหลินซีจึงได้เห็นคนผู้นั้นอย่างชัดเจน เป็นใบหน้าที่หล่อเหลาและเจนนัด แต่ตอนนั้นต่อให้เขาทำหน้าที่เมตตาทายพระโพธิสัตว์ตรงหน้าเธอ เธอก็ไม่มีแก๊ใจจะขึ้นชม มีแต่ตกใจกลัวจนหน้าซีด สั่นเทิ้มไปทั้งตัว เหมือนนักเรียนประถมที่ถูกอันธพาลดักไถเงินระหว่างทางกลับบ้าน หลินซีมองชายชุดดำอย่างทำอะไรไม่ถูก

ชายชุดดำหรีตตามองเธออยู่นาน อยู่ ๆ ก็ถามด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “ทำไมเมื่อ^{นี้}ก็ไม่หนี”

หลินซีไม่รู้ว่าเขาถามแบบนี้หมายความว่าอะไร จึงได้แต่ตอบไปชื่อ ๆ “อะ...ข้าอ่อน”

ชายชุดดำทำหน้าที่ดูแคลนอีกครั้ง “จะถูกฆ่าตายอยู่แล้วยังจะข้าอ่อนอีกหรือ”

หลินซีทำหน้าที่มอ่ยเหมือนจะร้องไห้ “งั้น...งั้นก็ช่วยไม่ได้...”

“ฮึ ไม่เอาไหนจริง ๆ”

หลินซีคิด ฉันเห็นเขามาคนกับตา แถมเขายังทำท่ารังเกียจฉันขนาดนี้ เกิดเขาไม่พอใจฉันขึ้นมา จะต้องจับฉันลับเหมือนหัวใช้ทำแค้น...

พอคิดว่าวันนี้ตัวเองต้องตายแน่ ก็ไม่อาจชมความตื่นตระหนกและความหวาดกลัวในใจได้อีกต่อไป เธอเบะปากแล้วน้ำตาก็ไหลทะลักลงมา “อะ...ขอโทษที่ฉันไม่เอาไหน แต่...แต่ต่อให้ฉันขัดหูขัดตา ยังไงก็ขอให้ฉันมีชีวิตอยู่ต่ออีกหน่อยเถอะนะ...ให้ฉันโทร.ไปหาพ่อแม่ก่อน ขอฉันโทร.แค่ครั้งเดียว ฮือ ๆ...”

“ฮึ จะร้องให้ทำไม!”

ถูกตวาดเข้าหน่อย หลินซีก็ร้องไห้โฮเสียงดังขึ้นอีก เธอเอามือปิดหน้าพลางนั่งยอง ๆ ร้องไห้ไม่หยุด ไหน ๆ ก็ตายอยู่แล้ว ยังไงก่อนตายก็ขอระบายความอัดอั้นออกมาให้หมดก่อนก็แล้วกัน จะได้ไม่ต้องกลายเป็นผีอาฆาต

ชายชุดดำสุดสวยใจลึก ทำสะกิดหลินซีสองสามที “ห้ามร้อง ลูกขึ้นมา”

หลินซีไม่ขยับ ยังปิดหน้าร้องไห้อยู่อีกนาน จนกระทั่งรู้สึกว่ารอบ ๆ เองเย็บอย่างน่าประหลาด จึงค่อย ๆ หยุดร้องให้ กางนิ้วมือนมองลอดหว่างนิ้ว เห็นดวงตาดำลึบคู่หนึ่ง ชายชุดดำนั่งยอง ๆ อยู่ตรงหน้าเธอ ใบหน้าหล่อเหลาของเขามีคราบน้ำมูกน้ำตาเปรอะเปื้อนเต็มไปหมด

หลินซีสะดุ้งโหยง เห็นชายคนนั้นกำลังจ้องมาที่ตัวเองด้วยสีหน้ารังเกียจ คิ้วขมวดมุ่น ช่างไม่เข้ากับคราบน้ำมูกน้ำตาบนหน้าเขาเลย

หลินซีสะอึกสะอื้น “นาย...นายร้องให้ทำไม”

“ก็เพราะเธอร้องให้ไงเล่า” ชายชุดดำยกมือชี้ขึ้นที่หน้าหลินซี “เพราะฉันกับเธอเป็นร่างร่วมชะตากัน ฉันกับเธอเป็นคนคนเดียวกัน”

หลินซีอ้าปากค้าง น้ำมูกไหลลงมาตามแนวโค้งของใบหน้าเข้าไปในปาก เธอทำสีหน้าประหลาดใจ มองชายชุดดำที่กำลังพูดเสียงซึ่งซัง คิดในใจว่า คนบ้าแน่ ๆ...

สายลมยามค่ำปลายฤดูร้อนพัดน้ำมูกและน้ำตาบนใบหน้าทั้งสองจนแห้ง ทำให้หน้าตาดูเล็กลง หลินซีปาดน้ำตาที่หนึ่ง มองชายชุดดำ พลังพูดเสียงอ่อย “แต่...เท่าที่ฉันเห็น นายน่าจะเป็นผู้ชาย...”

ชายชุดดำเล็กคิ้วเล็กน้อย “แน่นอนอยู่แล้ว”

ไต่ยีนแบบนี้ หลินซีก็ยิ่งทำตัวไม่ถูกเข้าไปใหญ่ “แต่ฉันเป็นผู้หญิง”

“ก็ถูก”

“งั้นเราจะเป็น...” หลินซีไม่กล้าพูดสิ่งที่ตัวเองคิดออกมา กลัวว่าจะทำให้เขาโมโหแล้วถูกเขาฟันคอขาด

“เธอคิดว่าฉันอยากเชื่อว่าเป็นเรื่องจริงเหรอ” ชายชุดดำลุกขึ้น ปาดน้ำมูกน้ำตาบนใบหน้า แล้วพูดด้วยน้ำเสียงเยะหยันตัวเอง “ที่ตัวฉันในอีกโลกเป็นผู้หญิงอ่อนแอไม่เอาไหนแบบนี้ ฮี!”

หลินซีอึ้ง เขาบอกว่า อีก...อีกโลกหนึ่ง?

ชายชุดดำยื่นมือออกมา แขนเสื้อข้างซ้ายของเขามีรอยขาด เลือดชุ่มโชก แขนเสื้อซึ่งเป็นผ้าหนา เขาพูดว่า “ตอนที่รีบข้ามมาที่โลกนี้ ฉันถูกคนกลุ่มหนึ่งไล่ล่า ต้องเสียพลังจัดการพวกมันไม่น้อย ทำให้เจ้าคนเมื่อกี้สบโอกาสได้ นี่เป็นแผลที่ฉันถูกอาวุธลับก่อนหน้านั้น บนแขนเธอก็คงมีบาดแผลนี้เหมือนกัน”

หลินซีก็มหันตาลังมองแขนตัวเอง แขนของเธอมิมีบาดแผลอยู่ในตำแหน่งเดียวกับเขาจริงๆ

เธอคิดถึงเรื่องที่ตัวเองมีบาดแผลตามร่างกายโดยไม่มีสาเหตุตั้งแต่เด็ก หลินซีลุกขึ้นยืน มองชายชุดดำอย่างตื่นกลัว

เขาพูดด้วยสีหน้าจริงจัง “ฉันเป็นนักฆ่าในอีกโลกหนึ่ง ก็เลยมีบาดแผลทั้งใหญ่ทั้งเล็กอยู่เรื่อยๆ เธอเองก็น่าจะมีร่องรอยบาดแผลพวกนี้เหมือนกัน ถ้าเธอไม่เชื่อว่าเราเป็นคนเดียวกัน ฉันสามารถพิสูจน์ได้ด้วยการบินบอกตำแหน่งและลักษณะบาดแผลเป็นบนตัวเธอ หรือเราจะลองทำให้เกิดบาดแผลบนตัวพร้อมกันตอนนี้เลยก็ได้”

พูดจบ ชายชุดดำก็เติดไปไม้จากต้นไม้ข้างทางมาใบหนึ่ง เอาขอบใบปาดเบาๆ ที่นิ้วชี้ข้างซ้ายของตัวเอง เลือดไหลซึมออกมาจากปากแผลเหมือนแผลเล็กๆ ที่ถูกมีดบาด หลินซีมองที่นิ้วมือตัวเอง ผิวหนังบริเวณเดียวกันของเธอปริออกโดยไม่มีสาเหตุ เลือดไหลซิบๆ ออกมาโดยที่ไม่รู้สึกเจ็บแม้แต่น้อย

“เข้าใจหรือยัง ถึงจะไมรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นระหว่างสองโลกนี้ที่ทำให้เรามีชะตา

ร่วมกันได้ แต่ความจริงก็คือ ฉันบาดเจ็บ เธอก็จะบาดเจ็บ และถ้าเธอตาย ฉันก็จะตายด้วย นี่เป็นเรื่องจริง” ชายชุดดำโยนใบไม้ในมือทิ้ง มองหลินซีด้วยสีหน้าเรียบเฉย “ถึงฉันจะคิดว่า การที่เธอมีชีวิตอยู่แบบนี้ไม่สู้ตายไปซะให้สิ้นเรื่องดีกว่า แต่ฉันก็จะทำให้เธอมีชีวิตอยู่ต่อไป มีอายุยืนยาวเป็นร้อยปี”

“เดี๋ยว...เดี๋ยวนะ นี่มีใครจัดการรายการล่อกันเล่นอยู่ใช่ไหม อีกโลกอะไร...ชะตาเรามันอะไร มันไม่เหลือเชื่อไปหน่อยเหรอ” หลินซีขมข้มตัวเอง “นายเป็นพวกต้มตุ๋นใช่ไหม”

ชายชุดดำชำเลื่องมองหลินซีอย่างรังเกียจ “เรื่องเหลือเชื่อก็เป็นความจริงได้ แต่ตอนนี้เรื่องที่แย่ที่สุดไม่ใช่เรื่องนี้ ไว้ฉันค่อยเล่ารายละเอียดให้เธอฟัง เอาเป็นว่าตั้งแต่นี้ไปฉันจะอยู่กับเธอ...”

หลินซีส่ายหน้าตัดบทเขา “ไม่ ๆ นายต้องเป็นพวกต้มตุ๋นแน่ ๆ” เธอล้วงมือถือออกจากกระเป๋าด้วยมือสั่นเทา “ถ้านายยังไม่ไป ฉันจะแจ้งตำรวจ!” เธอกดเบอร์ 110¹ แล้ว มีเสียงสัญญาณรอสายดังขึ้น

ชายชุดดำมองเธอหนึ่ง ๆ ครู่หนึ่ง “ฮึ ผู้หญิงนี่เรื่องมากซะมัด” แววดตาของเขาลุ่มลึก “ต่อไปอย่ามาร้องให้อ้อนวอนให้ฉันช่วยชีวิตเธอกันแล้วกัน” พุดจบเขาก็หายวับไปราวกับควันที่จางหายไปในอากาศ

ขณะเดียวกัน เสียงของพนักงานรับแจ้งเหตุฉุกเฉินก็ดังขึ้นจากปลายสาย “ฮัลโล่ สวัสดีครับ มีเหตุด่วนอะไรให้ช่วยเหลือครับ” หลินซีมองไปยังถนนสายเล็กอันว่างเปล่า เงียบสงบเหมือนทุกครั้งที่เธอเดินกลับบ้าน เธอยังตั้งสติไม่ได้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น *เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อก็...เป็นเรื่องจริงหรือ*

“ฮัลโล่” เสียงจากปลายสายดังขึ้นอีกครั้ง หลินซีตอบกลับไปอย่างลึกลับ “ฉันรู้สึกเหมือน...เหมือนเห็นภาพหลอนค่ะ”

“อ้อ คุณผู้หญิงครับ ถ้างั้นลองหาอะไรแข็ง ๆ ใกล้เคียงตัวหุบหัวสักทีก็หาย”

“อ้อ ได้ค่ะ...”

หลังจากวางสาย หลินซีก็เอาหัวกระแทกเสาไฟข้าง ๆ *นี่ฉัน...เจอผีหลอก*

¹ หมายเลขโทรศัพท์แจ้งเหตุฉุกเฉินในประเทศไทย

ไซม์ยัย

เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อตื่นขึ้นมา แสงแดดสดใส หลินซีบิตซีก็ยกบนที่นอนพลาจิด
ว่าเมื่อคืนนี้ตัวเองฝันแปลก ๆ ฝันเห็นคนหายแวบไปในอากาศ แล้วยังมีโลก
อีกมิติด้วย เป็นฝันแฟนตาซีจริง ๆ...หลินซีมองไปที่แขนซ้ายของตัวเองโดยไม่รู้
ตัว บนแขนข้างนั้นมีรอยแผลชัดเจนมากเพิ่มมาอีกรอยหนึ่ง

เธอหนึ่งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็ถอนหายใจยาวอย่างหดหู *ไม่ได้ฝันนี่นา!*

หลินซีลุกจากเตียง หยิบเสื้อผ้าที่จะเปลี่ยนเข้าไปในห้องน้ำ เวลาหน้าร้อน
เธอชอบอาบน้ำตอนเช้าเพื่อให้สมองปลอดโปร่ง พร้อมกับจัดลำดับสิ่งที่จะทำใน
แต่ละวันไปด้วย แต่วันนี้สมองเธอตื้อไปหมด เดี่ยวก็เห็นภาพหัวฆาตกร
โรครจิตถูกเคียวยักษ์ฟันหลุดกระเด็น เดี่ยวก็มีเสียงชายคนนั้นบอกว่าเขากับเธอ
เป็นคนเดียวกัน

ใส่เสื้อผ้าเสร็จเรียบร้อย เธอก็ออกจากห้องน้ำมานั่งที่โต๊ะหนังสือ เปิด
คอมพิวเตอร์ หาข้อมูลด้วยคำค้นหา “โลกคู่ขนาน” จากนั้นก็ค่อย ๆ คลิกเข้าไป
อ่านทีละหน้า

เธอเป็นคนที่จริงจังกับเรื่องอะไรได้ง่าย ๆ ทำอะไรก็ดันทุรังสุดโต่ง เมื่อ
ลงมือทำก็ต้องทำให้ถึงที่สุดจึงจะยอมรามือ ข้อมูลเกี่ยวกับ “โลกคู่ขนาน” ใน
อินเทอร์เน็ตมีมากมาย เธออ่านไปเรื่อย ๆ จนลืมนเวลา กระทั่งห้องร้องโครกคราก
จึงได้ละลายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์

เธอขยี้ตาที่พรวนเล็กน้อย แล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง ตอนนั้นจึงได้
รู้ว่าตัวเองนั่งอยู่อย่างนี้ตั้งแต่เช้าจนเย็นโดยไม่รู้ตัว หลินซีถอนหายใจยาว คลิก
ปิดหน้าต่างทั้งหมดบนหน้าจอ ตัดสินใจว่าจะกินข้าวก่อน

หน้าเดสก์ท็อปของเธอเป็นสีดำสนิท เพราะมันทำให้เธอรู้สึกปลอดภัยอย่าง
บอกไม่ถูก

ขณะคลิกปิดหน้าต่างสุดท้าย ช่วงขณะที่เดสก์ท็อปสีดำปรากฏขึ้นนั่นเอง
หน้าจอก็สะท้อนเงาเธอราวกับกระจกบานหนึ่ง แล้วก็เห็นชายคนหนึ่งพันผ้าพัน
แผลเต็มตัวยืนอยู่ด้านหลัง ใบหน้าของเขาเผยให้เห็นเพียงดวงตาข้างเดียว

ดวงตาข้างนั้นกำลังจ้องเธออยู่

หลินซีใจหายวาบ เธอไม่กล้าหันไปมอง ได้แต่บอกตัวเองว่านี่เป็นภาพลวงตา แต่ชั่วขณะต่อมาเธอก็เห็นว่าเงาของชายที่สะท้อนอยู่บนหน้าจอคอมพิวเตอร์กำลังค่อยๆ เงื่อขวานขึ้นมา! หลินซีเบิกตากว้าง รีบยกมือขึ้นกุมหัว ย่อตัวมุดหลบเข้าใต้โต๊ะโดยไม่ลังเล ชั่วขณะนั้นเธอก็ได้ยินเสียงกระแทกดังลั่นเหนือหัว เป็นเสียงที่ชายคนนั้นจามขวานลงไปที่จอคอมพิวเตอร์ จอแตกออกเป็นสองเสียง

เสียงกระแสไฟฟ้าลั่นดังเปรี้ยะ ขวานเล่มนั้นปักคาอยู่ที่โต๊ะไม้ ขณะที่กำลังถูกดึงออกก็มีเสียงเสียดสีดังกึกกักๆ เสียดแทงโสตประสาท เธอหายใจหอบถี่ หัวใจเต้นรัว ทุกเสียงบรรเลงประสานกันราวกับดนตรีซิมโฟนีอันน่าสะพรึงกลัว

หลินซีแน่ใจแล้วว่าไม่ใช่ภาพหลอนที่เธอคิดไปเอง!

เธอเอามือกุมหัว ขดตัวเป็นก้อนกลม กัดฟันแน่นเพื่อไม่ให้ตัวเองส่งเสียงร้องออกมา เธออยากวิ่งหนี แต่ติดขาโต๊ะที่กั้นไว้ทั้งสามด้าน เหลือแต่ทางด้านหน้าซึ่งชายที่พันผ้าพันแผลคนนั้นยืนอยู่ ขณะที่กำลังล็งเลว่่าจะสู้ตายดีหรือไม่อยู่ๆ เสียงที่ตั้งเหนือหัวก็เงียบไป

ความเงียบที่เข้ามาแทนที่ทำให้หญิงสาวยิ่งหวาดกลัวขึ้นไปอีก ทันใดนั้นร่างของชายที่พันผ้าพันแผลก็บิดงอในองศาที่ไม่น่าเป็นไปได้ เท้าของเขายังยืนอยู่ที่พื้น แต่หัวกลับห้อยกลับด้านล่างมาที่ใต้โต๊ะ ดวงตาข้างเดียวจ้องเขม็งมายังหลินซี ดวงตานั้นเหมือนดวงตาสัตว์ ไม่มีตาขาว แต่ดำสนิททั้งดวง

หลินซีหวาดกลัวจนแทบหยุดหายใจ กระโดดถอยหลัง แต่หลังก็ชนผนังโต๊ะ

ชายคนนั้นยื่นมือมาคว้าผมหลินซี เขากรีดร้องสุดเสียง เขากะชากตัวเธอออกมาจากใต้โต๊ะโดยไม่สนใจว่าเธอจะตื่นนอนอย่างไร

หลินซีหวาดผวาจนวิญญานแทบหลุดจากร่าง ในใจคิดแต่ว่า ฉันอุตส่าห์อ่านหนังสือมาตั้งนาน แถมยังตั้งใจมากด้วย! ยังไม่ทันได้สอบเรียนต่อโทเลย ก็ต้องถูกฆ่าตายอย่างไม่มีสาเหตุแล้วเธอ!

ไม่ยุติธรรมเลย!

ในช่วงขณะแห่งความเป็นความตาย แม้แต่กระต่ายน้อยซี้ซลาดก็ยังมีสติรู้
ขาทั้งสองของหลินซีถีบไปที่ชายคนนั้นไม่หยุด แต่แรงถีบของเธอไม่ทำให้
เขาระคายแม้แต่น้อย เขาคว้าขาทั้งสองของเธอไว้ แขนที่อ่อนยึดหยุ่นเหมือนงู
กระหวัดพันขาของเธอ ทำให้เธอไม่อาจดิ้นขัดขืนได้อีก

เวลานี้ ไม่ว่าจะมึนเรื่องอะไรประหลาดไปกว่านี้ก็สิ้นคลอนจิตใจเธอไม่ได้อีก
เธอตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะต้องรอดชีวิต เธอไม่สนใจแล้ว เมื่อเห็นร่องเท้าตะเซของ
ตัวเองหล่นลงพื้น เธอก็รีบยื่นมือไปคว้าร่องเท้ามาพาดขยคนนั้นสุดแรงเกิด

ดูเหมือนเธอจะพาดถูกจุดอ่อนของเขา ร่างของเขาเอนไปด้านหลัง สะบัด
หัวสองสามที ความเจ็บปวดทำให้เขายิ่งบันดาลโหตะ ดูเหมือนเขาพยายามจะ
อ้าปากที่อยู่ใต้ผ้าพันแผล ส่งเสียงครวญครางดังอู้อี้ แขนของเขารัดขาสองข้าง
ของหลินซีแน่นขึ้นอีก ทันใดนั้นผ้าพันแผลบนตัวเขาก็พุ่งออกมาราวกับลูกธนู
พันข้อมือของหลินซีไว้ ไม่ให้เธอขยับมือได้

เขาเงี้ยวขึ้น ฟันฉับลงมาที่ตัวหลินซีโดยไม่เล็งตำแหน่ง

หัวใจหลินซีหยุดเต้นไปช่วงขณะ เธอหลับตาบ๊ี้ ไม่รู้ว่าทำไมอยู่ๆ ก็นึกถึง
คำพูดของชายชุดดำที่พูดไว้เมื่อคืนขึ้นมา ‘ต่อไปอย่ามาร้องให้อ้อนวอนให้ฉันช่วย
ชีวิตเธอก็แล้วกัน’

เขารู้ว่าฉันจะต้องเจออันตรายอีก ในเมื่อเขาบอกว่าเขากับฉันเป็นคน
เดียวกัน มีชะตากรรมร่วมกัน แต่ทำไมเมื่อวานเขาถึงไปง่าย ๆ อย่างนั้นล่ะ!

ชายชุดดำคนนั้นจะต้องกำลังมองดูเธอจากที่ไกล ๆ ลึกแห่งแน่นอน เขา
กำลังรอดูเธอแสดงความอ่อนแอออกมา กำลังรอให้เธออ้อนวอนให้เขาช่วยชีวิต!

แต่ถ้าฉันขอให้เขาช่วยตอนนี้ จะไม่เสียศักดิ์ศรีไปหน่อยหรือ!

แต่! แต่ว่า! ตราบใดที่ยังสอบเรียนต่อโทไม่ได้ ศักดิ์ศรีจะมีไปทำไม!

หลินซีก็รีกร้องขอความช่วยเหลือ “ช่วยด้วย! ขอร้องละ ช่วยฉันที!”

ซึ้ง! มีเสียงดังกังวานขึ้นครั้งหนึ่ง ทันใดนั้นโลกก็เงียบสงบ หลินซีค่อย ๆ
ลืมตาขึ้น เห็นเคียวยักษ์ขวางอยู่ตรงหน้าตัวเอง เคียวเล่มนั้นขัดขวานที่กำลัง
จะจามลงมาที่หน้าอกเธอไว้ ชายชุดดำยืนอยู่ข้างๆ ด้วยท่าที่ผ่อนคลายเป็น เหลือบ

มองเธอด้วยสายตาที่ไม่อาจคาดเดาความหมาย พลังเย้ยด้วยน้ำเสียงเยาะหยัน “ฮึ คิดว่าจะฮึดสู้ขึ้นมาจริง ๆ ซะอีก บอกมา คราวนี้จะให้ฉันอยู่กับเธอมั๊ย”

ขาของหลินซียังถูกแขนของชายที่พันผ้าพันแผลรัดไว้ ตัวเธอแทบจะนอนหมอบอยู่กับพื้น ยื่นมือสั่นเทาข้างหนึ่งไปคว้าขลุ่ยคลุ่มยาวของเขา น้ำเสียงสะอื้นเล็กน้อย “ให้ นายจะเอาอย่างไรก็ได้ทั้งนั้น”

ชายชุดดำอึ้งไปเล็กน้อย เขาเลิกคิ้ว จากนั้นก็พลิกมือทีหนึ่ง เคียวในมือตัวตื้นขึ้น เกี่ยวขวานกระเด็นไปอย่างง่ายดาย ดูเหมือนชายที่พันผ้าพันแผลจะกลัวชายชุดดำคนนี้ เขารีบหดแขนที่พันขาทั้งสองของหลินซีไว้กลับไป พอบิดตัวกลับก็เตรียมจะกระโดดหนีออกไปทางหน้าต่างอย่างลนลาน

“อา เตี่ยว ฉันยังไม่อนุญาตให้นายไป” ชายชุดดำเพียงตัวเดียวเบา ๆ ก็เกี่ยวคอของชายที่พันผ้าพันแผลกลับมาได้ แกว่งตาของอีกฝ่ายเล็กน้อย คล้ายกำลังกระเสือกกระสนเอาชีวิตรอด ชายชุดดำเอ่ยซ้ำ ๆ “ไม่ต้องร้อนรน ฉันจะถามสามข้อเท่านั้น”

ชายที่พันผ้าพันแผลเนื้อตัวสั่นเทา ทำทางเด็ดขาดไม่มีหระของเขาตอนจะฆ่าหลินซีเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

“ข้อแรก นายจะฆ่าเธอไหม้” ชายชุดดำชี้มาที่หลินซี ชายที่พันผ้าพันแผลพยักหน้ารับอย่างฉลาด ๆ

ชายชุดดำถามต่อ “ข้อสอง ที่นายจะฆ่าเธอ เพราะต้องการฆ่าฉันไหม้” ชายที่พันผ้าพันแผลพยักหน้ารับอย่างซื่อ ๆ อีก

หลินซีเข้าใจแล้วว่าชายชุดดำต้องการให้คนอื่นมาช่วยยืนยันว่าสิ่งที่เขาพูดเมื่อวานเป็นเรื่องจริง

ชายชุดดำโค้งมุมปากขึ้นด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก “ข้อสุดท้าย นายอยากตายยังงี้”

หลินซีได้ยินประโยคนี้ก็รีบคลานออกไปที่ห้องนั่งเล่น เธอยังจำภาพที่ฆาตกรโรคจิตเมื่อคืนตายได้คมเคียวเล่มนี้ได้ติดตา เธอกลัวตาย กลัวที่จะต้องเห็นความตายด้วย แต่ที่กลัวยิ่งกว่าคือ ถูกเลือดของคนอื่นกระเด็นใส่ตัว...

แต่ยังไม่ทันจะคลานไปถึงห้องนั่งเล่น เธอก็ได้ยินเสียงวัตถุบางอย่างถูกพัน

ขาด หลินซีตัวแข็งทื่อ เมื่อหันไปมองก็เห็นชายชุดดำพันหัวของชายอีกคนขาด เหมือนคนเมื่อวานแล้ว เลือดสด ๆ สาดกระเซ็นไปทั่ว จนห้องนอนเธอมีสภาพไม่ต่างจากโรงฆ่าสัตว์

ครู่ต่อมา ศพของชายที่พันผ้าพันแผลก็ลอยขึ้นพร้อมกับกองเลือดที่ท่วมตัวเขา ลำแสงสีแดงแผ่ออกมาห่อหุ้มไว้ จากนั้นทั้งศพและเลือดก็กระจายหายไปอย่างหมดจดในอากาศ เหมือนพลุบันท้องฟ้า ราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นที่นี่

หลินซีตัวเย็นเฉียบ มองชายชุดดำโดยไม่ขยับเขยื้อน เขาโบกมือทีหนึ่ง เคียวยักษ์หายวับไป จากนั้นก็หันมาหาหลินซี “เข้าใจรึยัง”

หลินซีส่ายหน้าด้วยความสับสน

ชายชุดดำถอนใจอย่างเอือมระอา ราวกับไม่พอใจที่เธอเข้าใจอะไรยากเย็น “ทำไมโง่งอย่างนี้” เขาเดินมาตรงหน้าเธอ “สรุปง่าย ๆ คือ มีคนจะฆ่าฉัน แต่ฝีมือพวกเขาไม่ดีพอที่จะฆ่าฉันได้ ต่อมาคนพวกนี้ได้ข่าวว่าที่โลกนี้มีคนคนหนึ่งที่มีชะตากรรมกับฉัน ก็เลยเชื่อมสองโลกเข้าด้วยกันแล้วข้ามมาฆ่าเธอ เพราะฉะนั้นฉันจึงต้องตามพวกเขาไปที่โลกนี้อาจช่วยไม่ได้

“เพราะฉะนั้น...” ชายชุดดำยื่นมือให้หลินซีซึ่งนั่งกองอยู่กับพื้น “เธอต้องระวังคนทุกคนบนโลกนี้ มีฉันคนเดียวเท่านั้นที่เธอจะเชื่อได้อย่างสนิทใจ”

คนคนหนึ่งฆ่าคนต่อหน้าต่อตาคุณด้วยสีหน้าเรียบเฉย...สองครั้ง! จากนั้นเขาก็บอกคุณว่า คุณสามารถเชื่อเขาได้อย่างสนิทใจ หลินซีคิดว่า ถ้าไม่ใช่การแสดง สวรรค์ก็คงกำลังเล่นตลกกับเธออยู่แน่ ๆ แต่ตอนนี้ดูเหมือนคงต้องปล่อยให้คนอื่นเล่นตลกด้วยอย่างไม่มีทางเลือกแล้ว...

หลินซีลังเลครู่หนึ่ง ก่อนจะวางมือสั่นเทาของตัวเองไว้บนมือเขา แม้เขาจะสวมถุงมือหนังสีดำ แต่เธอก็สัมผัสได้ถึงไออุ่นที่แผ่มาจากฝ่ามือเขา

เขาดึงเธอลุกขึ้น ตอนนี้ห้องฟ้านอกหน้าต่างมืดแล้ว ไฟถนนส่องเข้ามาในห้อง หลินซีอยู่ในมุมย้อยแสง เหมือนครั้งแรกที่เธอเจอเขาเมื่อวาน เขาจึงดูลึกกลับและชวนให้คิดจินตนาการไปไกล

“เพราะฉะนั้น...” หลินซีถามขึ้นอย่างขลาด ๆ “เราจะต้องอยู่ด้วยกันตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปหรือ”

“ถูกต้อง”

หลินซีมองไปยังจอคอมพิวเตอร์ซึ่งแตกเป็นสองเสี้ยวบนโต๊ะ แล้วมองขวานที่หล่นอยู่ตรงมุมห้อง เธอยกมือขึ้นปิดหน้าพลาจตั้งสติอยู่ครู่หนึ่ง สิ่งที่ได้พบเจอมาตลอดสองวันนี้ทำให้ต้องยอมรับความจริง แม้ว่าความจริงนั้นจะไม่เหมือนเรื่องจริงเลยก็ตาม!

หลังจากที่เงียบอยู่นาน หลินซีจึงเอ่ยขึ้นด้วยเสียงสั้น ๆ “สะ...สวัสดี ฉันชื่อหลินซี”

“ฉันชื่ออู่ซวง²”

หลินซีกะพริบตาปริบ ๆ มองอู่ซวง

อู่ซวงถอนหายใจ “เฮ้อ เอาเถอะ ฉันรู้ว่าชื่อนี้ฟังดูแปลกดี แต่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่มีการล่าค่านี้อะ”

หลินซีหลุบตา เธอไม่ได้รู้สึกขัดข้องอะไรกับชื่อนี้ เพราะ...ไม่ว่าจะมองจากมุมไหน เธอกับเขาก็ไม่เหมือนเป็นคนคนเดียวกัน

นับจากตอนนั้นถึงตอนนี้อู่ซวงก็พักอยู่ในอพาร์ทเมนต์เล็ก ๆ ของหลินซีได้สองวันแล้ว เขามีแต่จะสร้างความยุ่งยากให้เธอมากขึ้นเรื่อย ๆ...

อย่างเช่น ทุกคืนทั้งคู่จะตื่นขึ้นกลางดึกเพราะปวดปัสสาวะพร้อมกัน แล้วก็ต้องยืนขวางกันตรงหน้าประตูห้องน้ำ “ฮึ ผู้หญิงอย่างเธอนี่มันเรื่องมากจริง ๆ!”

“นายก็ไม่ต่างกันหรอกนะ...” หลินซีพึมพำเบา ๆ จากนั้นเธอก็ถูกอู่ซวงดึงตัวออกไปอย่างไร้ความปราณี “ชีวิตเธอเป็นของฉัน ฉันต่างหากคือร่างหลักให้ฉันเข้าก่อน” เขาปราดเข้าประตูห้องน้ำไปอย่างรวดเร็ว ล็อกประตู จากนั้นหลินซีก็ได้ยินเสียงปล่อยน้ำอย่างสบายอารมณ์ ฟังดูน่าอิจฉาเหลือเกิน

“นี่! เร็ว ๆ ลี เร็วหน่อย! ฮือ ๆ นายเป็นโจรหรือไง แม้แต่ห้องน้ำก็ยังจะแย่ง!” หลินซีกลั้นปัสสาวะพลาจเคาะประตูห้องน้ำไม่หยุด ขณะที่อยากร้องไห้แต่ไร้น้ำตาด้วยความเคียดแค้น เธอก็ยังนึกขอบคุณที่สวรรค์ไม่ให้ทั้งคู่ปัสสาวะ

² หมายถึง เป็นหนึ่งไม่มีสอง ไม่มีใครเทียบ

ออกมาพร้อมกัน หลินซีตะกฤษประตู่ห้องน้ำด้วยความทรमान พลังสาปส่งเบาๆ “ขอให้เมนส์มาทีเถอะ ขอให้เมนส์มา! นายอยู่ที่อีกโลก ก็ต้องมีเมนส์เดือนละครั้งเหมือนกันใช่ไหมล่ะ! มาร้องให้กับฉันซะดี ๆ มาร้องให้ด้วยกัน!”

ประตู่ห้องน้ำเปิดออก คู่ขวงยืนขวางประตูกลางซำเลื่องมวงเธอ ถึงจะไม่รู้ว่า “เมนส์” คืออะไร แต่เขาก็เข้าใจว่าสิ่งที่หลินซีพูดว่ามีเดือนละครั้งคืออะไร เขายิ้มเยาะ “ขอโทษด้วย ฉันอยู่ดีมีสุขทุกเดือนในโลกของฉัน”

ดูเหมือน...การมีสองร่างร่วมชะตาของทั้งคู่ก็ไม่ได้หมายความว่าต้องมีอาการทางร่างกายร่วมกันทั้งหมด เวลาที่คู่ขวงได้รับบาดเจ็บ หลินซีเพียงแค่มีเลือดออกโดยไม่รู้สึกเจ็บปวด ส่วนประจำเดือนของหลินซีก็ไม่ได้ไปปรากฏบนตัวคู่ขวง นี่มันช่าง...

สวรรค์ช่างไม่มีตาจริง ๆ!

หลินซีเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันพลังผลักดันคู่ขวงออกไปให้พ้นทาง จากนั้นก็เหวี่ยงประตูเข้าไปในห้องน้ำ

หรืออย่างเรื่องที่คู่ขวงอธิบายให้หลินซีฟังว่า คนที่มาจากอีกโลกมีข้อจำกัดบางอย่างเมื่อมาอยู่ในโลกนี้ ช่วงระหว่างวันพลังของพวกเขาจะถดถอยลงมาก ถ้ามีใครคิดจะลงมือกับเธอ น่าจะเลือกลงมือตอนกลางคืนมากกว่า ดังนั้นเขาจึงสั่งให้หลินซีกลับบ้านก่อนห้าโมงเย็นทุกวัน

หลินซีประท้วงเพื่อสิทธิ์ในการไปอ่านหนังสือที่ห้องเรียนรู้อด้วยตัวเองที่มหาวิทยาลัย แต่การประท้วงอย่างสงบจะไปเอาชนะการบังคับด้วยกำลังได้อย่างไร...

หรืออย่างตัวคู่ขวงเองก็มีข้อจำกัดที่ว่านี้ด้วย ตอนกลางคืนเขาจะตื่นตัวมาก แต่ทันทีที่ดวงอาทิตย์ส่องแสง เขาก็จะนอนเฉื่อยชಾಯู่ในห้องพักเล็กๆ ของเธอ จากนั้น...ก็จะกินอาหารทั้งหมดที่เธอตุนไว้ในห้อง แถมยังเลือกกินแต่ของชอบของเธอ! ที่แย่กว่านั้นคือ แม้เขาจะกินขนมไปตั้งมากมาย แต่ทุกครั้งที่เธอทำกับข้าวเสร็จ เขาก็ยังมานั่งที่โต๊ะแย่งเธอกินอีก และสิ่งที่เธอสุดจะทนก็คือ ทุกครั้งเขาจะเลือกกินแต่กับข้าวที่เธอชอบ!

คิดมาถึงตรงนี้ หลินซีก็ได้แต่มองชายที่อยู่ข้าง ๆ ด้วยความแค้นเคือง

หมอนี่เป็นตัวแทนเกี่ยวกับกลับมาเกิดหรือไง...

หลินซีคลำกระเป๋าเงินที่แพลงของตัวเองเงิบๆ เริ่มเข้าใจว่า บนโลกนี้มีความยากจนประเภทหนึ่งที่เรียกว่ากินจนยากจนจริงๆ...

สองคนเดินทอดน่องไปจนถึงร้านสะดวกซื้อ ที่หน้าประตูร้านมีนักศึกษาชายคนหนึ่งกำลังยืนโทรศัพท์อยู่ พอหลินซีเห็นเขา เธอก็หน้าแดงทันที ขยับไปหลบข้างหลังตู้ชงเงิบๆ นักศึกษาชายคนนั้นเรียนคณะเดียวกับเธอ ชื่อจี้ทราน เขาเป็นผู้ชายอ่อนโยนผู้มีรอยยิ้มราวกับแสงตะวัน หลินซีแอบชอบเขาตั้งแต่ออนอยู่ปีหนึ่ง ถึงตอนนี้ก็สามปีแล้ว เพียงแต่ปกตินอกจากเวลาเรียน เธอก็แทบไม่เคยสูงลิบพบปะกับใคร ดังนั้นแม้ตอนนี้จะอยู่ปีสี่ แต่อีกฝ่ายก็คงยังไม่รู้ว่าเธอมีตัวตน

ตู้ชงหันมามองเธอ “ประสาทกลับรึไง”

หลินซีขี้เกียจต่อปากต่อคำกับเขา จึงเดินก้มหน้าเข้าไปในร้านสะดวกซื้อ ขณะที่กำลังเลือกซื้ออาหารอยู่ ตู้ชงก็มองแอบเปิ้ลบนชั้นน้ำลายไหล “นี่ ฉันจะกินลูกสีเขียว ชื่อแอบเปิ้ลเขียวมาทั้งหมด เอาที่กรอบๆนะ”

หลินซียื่นมือไปดึงถุงพลาสติกมาใบหนึ่ง โยนให้เขา ส่วนตัวเองก็มองไปที่แผ่นหลังของชายคนนั้นที่นอกหน้าต่างร้านอย่างใจลอย

ในใจอดเดาไม่ได้ เขากำลังรอใครอยู่ แพนรีเปล่า เขาชอบผู้หญิงแบบไหนนะ คงไม่ใช่ผู้หญิงแบบฉันแน่ ไม่มีชีวิตชีวา ขี้ฉลาด แถมยังน่าเบื่่อ...

อยากให้ตัวเองใจกล้ากว่านี้อีกหน่อยจัง

กร๊วมๆ...เสียงประหลาดดังมาจากข้างตัว เมื่อหลินซีหันไปมองก็เห็นตู้ชงกำลังกัดแอบเปิ้ลผลหนึ่งพลางโยนอีกผลหนึ่งทิ้ง ในปากเขาเคี้ยวแอบเปิ้ลเต็มปาก น้ำแอบเปิ้ลไหลหยดลงมา

หลินซีถึงกับอึ้ง “นายทำอะไร! นายกินอย่างนี้ได้ยังไง!”

ตู้ชวงกลืนแอบเปิ้ลลงไปพลางตอบอย่างเป็นธรรมชาติ “ไม่ชิมดูจะรู้ได้ไงว่า

³ สัตว์ในเทพนิยายจีน มีนิสัยดุร้ายและตะกละตะกลาม จึงใช้เปรียบกับคนที่มีนิสัยละโมภ

ออร่อยรีเปล่า”

“แล้วทำไมนายถึงโยนทิ้งหมดล่ะ”

“ก็ไม่ออร่อยสักลูก”

หลินซีเพิ่งเคยพบเคยเห็นพฤติกรรมอันธพาลแบบนี้ เธอพูดไม่ออกไป
ครู่ใหญ่ จากนั้นก็รีบเก็บแอมป์เปิ้ลที่อู่ช่วงกัดใส่ลงในถุงพลาสติก ก่อนที่พนักงาน
ร้านสะดวกซื้อจะเดินมาเห็น แล้วคว้าข้าวของอื่นๆ เดินไปจ่ายเงิน

อู่ช่วงไม่พอใจ “ยังจะซื้อทำไม ก็บอกแล้วว่าไม่ออร่อย”

“เป็นคนต้องซื้อสัตย์ กล้าทำก็ต้องกล้ารับ นายแต่ต้องแอมป์เปิ้ลพวกนี้
แล้วก็ต้องรับผิดชอบสิ” พูดจบหลินซีก็ก้าวออกจากประตูร้านไป จั๊หรานซึ่งยัง
ยืนรอคณอยู่หน้าร้านได้ยินคำพูดของหลินซีเข้าพอดี เขาหันมาโดยไม่ตั้งใจ
ทั้งสองสบตากัน

จั๊หรานยิ้มให้อย่างสุภาพ หลินซีหน้าแดงด้วยความเขิน เธอรีบนั่งลงยองๆ
ทำที่เป็นผู้กระทำความผิดเพื่อจะหลบสายตาของอีกฝ่าย

อู่ช่วงมองหลินซีซึ่งกำลังก้มลงผูกเชือกรองเท้าแล้วกวาดตามองไปทาง
จั๊หรานแวบหนึ่งก็เข้าใจ “ฮึ นึกว่าเรื่องอะไร” เขาเตะบันท้ายหลินซีทีหนึ่ง
พลางเอ่ยเบาๆ “ถูกใจก็ลุยเลยสิ”

แต่เขาคิดไม่ถึงว่าหลินซีจะปวกเปียกขนาดนี้ แค่เตะเบาๆ ที่เดียวเธอก็
ทรงตัวไม่อยู่ คมเข้าไปข้างหน้าทั้งตัว หัวเข่ากระแทกพื้นดังบ๊ิก จากนั้นหัวของเธอก็
พุ่งไปชนกับ...เป้าของจั๊หรานซึ่งยืนอยู่ตรงหน้าอย่างแรง

หลินซีรู้สึกแค้นว่าหน้าผากเธอปะทะกับอะไรบางอย่างที่...นุ่มๆ อุ่นๆ พลัน
ได้ยินเสียงครางแหบแห้งที่หนึ่งอยู่เหนือหัว ตอนนั้นเองเธอจึงได้รู้ตัวว่าทำอะไร
ลงไป เธอยังคงคุกเข่าและก้มหน้าอยู่อย่างนั้น รู้สึกว่าตัวค่อยๆ แข็งที่...

จั๊หรานถอยหลังไปสองก้าว ตัวงอเล็กน้อย ส่วนหลินซีก็เข่ออยู่ท่าเดิม
ครู่ใหญ่ กว่าเงยหน้าขึ้นมาอย่างผืนๆ มองไปยังจั๊หรานด้วยสีหน้าที่มืด
“อะ...ขอโทษ ฉันไม่ได้ตั้งใจ...”

มีเสียงหัวเราะดังแว่วมาจากด้านหลัง ใครบางคนพูดก่อนแคะ “อา แต่ต้อง
มันแล้วก็ต้องรับผิดชอบสิ” ราวกับเรื่องทั้งหมดนี้ไม่เกี่ยวกับเขาเลยสักนิด

หลินซีตัวลั่นราวกับใบไม้ร่วงกลางสายลม ไม่รู้ว่าในใจรู้สึกอย่างไรหรือโกรธ เศร้าหรือกังวล

จีหฺรานก้มหน้าอยู่นานโดยไม่ได้พูดอะไร หลินซีลุกขึ้นยืนทั้งที่ขาข้างซ้ายอยากเข้าไปประคองเขา แต่ก็ไม่รู้จะเข้าไปประคองอย่างไร พอเรียกสติกลับมาได้ เธอก็กลัวว่าจีหฺรานจะเห็นหน้าเธอและจะจำหน้าเธอได้ แบบนี้ ถ้าต่อไปเจอกัน อีกคงมองหน้ากันไม่ติด!

หลินซียกมือขึ้นปิดหน้า ค้อมตัวให้สามครั้งแรงๆ “ขอโทษๆๆ! ถ้านายเป็นอะไร ฉันจะรับผิดชอบแน่นอน!” พูดจบเธอก็หันตัววิ่งเตลิดไปไกล

อู่ซวงเตาะลั่น ขยับตัววูบหนึ่งก็หายวับไปทันที

“เฮ้ย! จีหฺราน!” ไม่ไกลออกไป มีนักศึกษาชายสองคนโบกมือให้จีหฺราน กำลังเดินเข้ามา คนหนึ่งทักยิ้มๆ “เฮ้ ทำไมทำหน้าปวดไข้⁴งั้นล่ะ เป็นอะไร รีบเล่า”

จีหฺรานสูดหายใจลึกๆ ครู่หนึ่งจึงยึดตัวตรง “ไม่...ไม่เป็นไร”

นักศึกษาชายอีกคนมองตามทิศทางที่หลินซีวิ่งหนีไป เขาคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพูดว่า “อ๊ะ จอมยุทธ์สาวเดี่ยวดาย⁵ของคณะเรานั้นหรือ เธอมาสารภาพรักกับนายหรือ”

“ใครนะ”

“หลินซีไง พวกผู้หญิงลือกันให้แซ่ดว่าบ้านเธอรวยมาก ก็เลยทำตัวหยิ่งตั้งแต่ปีหนึ่งก็ไม่เคยพักหอมหาวิทยาลัย แล้วก็ไม่ยุ่งกับใครด้วย”

จีหฺรานอึ้ง เขาารู้สึกว่าเมื่อครู่ที่ตัวเองเจอกับเธอในช่วงสั้นๆ ไม่กี่วินาที เธอไม่น่าจะใช้คนแบบนั้น

“ดูท่าพี่ใหญ่จี้รูปหล่อของเราจะเสน่ห์แรงไม่เบา ถึงขนาดกุมหัวใจผู้หญิงแบบนั้นได้”

จีหฺรานระอา มองเพื่อนซื่ออย่างไม่รู้จะร้องไห้หรือหัวเราะดี “พูดอะไรของ

⁴เป็นสแลง แปลว่า หงุดหงิด รำคาญใจ

⁵มีความหมายว่า คนโสด

พวกนาย เมื่อก็เกิดอุบัติเหตุชนิดหน้อย”

“อุบัติเหตุ? ยายนั่นห้องลูกของนายโดยอุบัติเหตุหรือ!”

จิ๊ทรานมองเพื่อนซี้ที่พูดจาเกินจริง แล้วก็ตบไหล่เพื่อนที่หนึ่งยิ้ม ๆ ไม่เก็บเรื่องนั้นมาใส่ใจอีก

หลินซีวี้งเตลิดมาตลอดทาง จนกระทั่งอู่ช่วงซึ่งตามหลังเธอมาทนสารรูปตัวเอง น้ำตาอาบหน้าต้ำนลมเย็นเฉียบไม่ได้อีกต่อไป เขาหมุนตัวไปขวางตรงหน้าเธอ หลินซีหัวชนกับแผ่นอกเขา เลื้อยคลุ้มคลั่งของเขาก็เลยเปื้อนคราบน้ำตาเป็นประกาย ใบหน้าอู่ช่วงซึ่งเปราะเปื้อนด้วยน้ำมูกน้ำตาแสดงความรังเกียจและเอือมระอา “เรื่องซี้ปะตีวแค่นี้ก็ต้องร้องไห้จนขนาดนี้ ซี้ หน้าฉันสกปรกหมดแล้ว”

หลินซีทั้งเศร้าทั้งโมโห พอได้ยินคำพูดแตกตันของเขาอีกก็ระงับอารมณ์ไม่ไหวอีกต่อไป เธอยื่นมือไปบีบคออู่ช่วงโดยไม่สนใจว่าตัวเองสู้เขาไม่ได้ พลังตะโกนเสียงอู้อี้ “ฮือ ๆ ถ้านายยังมีเมตตาอยู่บ้าง ฉันขอให้นายไปตายซะได้ม๊ัย! เราไปตายพร้อมกันดีม๊ัย ฮือ...ฉันไม่มีหน้าจะอยู่ต่อไปแล้ว ไม่มีหน้าจะอยู่ต่อไปแล้วจริง ๆ!”

มือคู่นี้ของหลินซีไม่มีแรงจะบีบคอไ้ตายด้วยซ้ำ เธอจึงไม่อาจทำให้อู่ช่วงผู้มีร่างกายแข็งแรงดุจเหล็กกล้าบาดเจ็บแม้แต่น้อย

เขาเบ้าปาก “เมตตา? คืออะไร”

ก็แม่ นาย! หลินซีรีดคอเขาพลาบร้องไห้ “ฉันขายไม่ออกแน่ ชาตินี้คงไม่ได้แต่งงานแล้ว ฮือ...”

ผู้คนที่เดินผ่านไปมาต่างหันมามองชายหญิงคู่นี้ซึ่งกำลังร้องไห้ร้องไห้ด้วยกัน ไม่รู้ว่ามิคนเดินผ่านไปมากี่คนแล้ว ในที่สุดอู่ช่วงก็นิวหน้าอย่างสุดทน “ฮือ พอที่ ๆ ก่อนกลับไปฉันจะจับชายหนุ่มสักคนมาให้เธอแน่นอน พอใจรึยัง!”

หลินซีหยุดร้องให้ทันที เงยหน้ามองเขาด้วยดวงตาแดงกำ แววดาเปี่ยมด้วยความหวัง “นายจะกลับไปเมื่อไหร่”

“อ้อ ก็หลังจากจัดการพวกที่คิดจะฆ่าเธอให้หมดก่อน จากนั้นก็ฝึกทางเชื่อมระหว่างสองโลกซะ แล้วฉันก็จะกลับไป” อู่ช่วงมองฟ้าพลาบครุ่นคิด

“คนที่ตามมาฆ่าเธอจากอีกโลกมีประมานร้อยยี่สิบคน ไม่กี่วันก่อนฆ่าตายไปสอง
ยังเหลืออีกร้อยสิบแปดคน ส่วนทางเชื่อมที่ว่า จนถึงตอนนี้ฉันยังหาวิธีปิด
มันไม่ได้ ดังนั้นเธอไม่ต้องร้อนใจ ฉันยังมีเวลาอีกมากหาผู้ชายให้เธอ”

“ฮือ...เรามาตายพร้อมกันเถอะ! มาตายพร้อมกันดีกว่า!”

แม้ปากจะพูดแบบนี้ แต่คนเราก็มักเลือกที่จะมีชีวิตอยู่ต่ออย่างน่าอดสู
มากกว่า

หลินซีตื่นขึ้นรับวันใหม่ด้วยใบหน้าอ่อนล้า ถ้าจำไม่ผิดพรุ่งนี้เป็นวันที่พ่อแม่นัด
ไปทำเรื่องหย่า

ตั้งแต่พรุ่งนี้ไป...พ่อแม่ของเธอก็จะไม่ใช่สามีภรรยากันอีกต่อไป หลินซี
มองรูปถ่ายบนหัวเตียง สามคนพ่อแม่ลูกมีความสุข เธอหยิบเสื้อผ้าเข้าห้องน้ำ
เงียบๆ เปิดฝักบัว ขณะที่ยืนอยู่ท่ามกลางฝอยน้ำก็นึกถึงตอนที่ถ่ายรูปนั้น

ตอนเด็กๆ เธอเป็นโรคออทิสติกแบบอ่อน เนื่องจากตอนนั้นเธอยังเล็กมาก
จึงจำไม่ได้ว่าทำไมถึงเป็นโรคนี ต่อมาหลังจากที่จิตแพทย์รักษาเธอจนหาย เธอก็
ไม่เคยมีอาการกำเริบอีกเลย แต่เป็นเพราะสภาพร่างกายของตัวเองต่างหากที่ทำให้
เธอรู้สึกไร้ค่า

รูปนั้นถ่ายตอนที่เธอเพิ่งหายจากอาการออทิสติก ถ่ายด้วยกันสามคน
พ่อแม่ลูกที่หน้าประตูบ้าน เธอถักผมเปียสองข้าง กอดขาพ่อ หลบอยู่ข้างหลังพ่อ
ครึ่งตัวพรางแอบมองไปที่กล้อง ส่วนแม่ นั่งยองๆ อยู่ข้างๆ ยิ้มอย่างเหนื่อยใจ
พยายามโน้มหน้าให้เธอออกไปยืนข้างหน้า ตอนนั้นความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับแม่
ยังดีอยู่ เธอก็หายป่วยแล้ว บรรยากาศในครอบครัวเยี่ยมไปด้วยความหวัง

หลินซีตบหน้าตัวเองสองสามที คิดในใจว่าแม่แต่โรคออทิสติกเธอยัง
เอาชนะมาได้ ยังมีอะไรที่เธอจะฟันฝ่าไปไม่ได้อีก!

ใส่เสื้อผ้าเรียบร้อย หลินซีก็เซ็ดผมพลางเดินไปหยิบทรายร์เป่าผมที่ห้อง
นั่งเล่น แต่ทันทีที่ก้าวเท้าเข้าไป ไม่รู้ว่เหยียบถูอะไรเข้า ทำให้ลื่นเสียหลัก
ล้มหน้าหงายทันที ก้นเธอกระแทกพื้นเต็มแรง เธอเอามือกุมบั้นท้ายพลางร้อง
โอดโอยอยู่หลายทีกว่าจะข่มความเจ็บปวดได้

เธอตะกายลุกขึ้น เมื่อมองไปที่พื้นมีแกนแอ็ปเปิ้ลกลิ้งออกไปหมด!

หลินซีฉุนขาด จ้องไปที่ผู้ชายซึ่งนอนอยู่บนโซฟาอย่างโกรธแค้น ผู้ชายขยี้ตาอย่างงัวเงีย ลุกขึ้นนั่ง “ฮี้ หนวกหูแต่เช้า เจ็บหนอยได้มัย!” ระหว่างที่พูด เขาหยิบแกนแอ็ปเปิ้ลจากใต้โซฟาขึ้นมาอันหนึ่ง แล้วโยนไป แกนแอ็ปเปิ้ลอันนั้น ลอยมาโดนหน้าผากเธอพอดี

“นาย...นี่นายจะรังแกกันเกินไปแล้วนะ!” หลินซีเดือดจัดจนฮึดสู้ขึ้นมา คิดในใจว่า ยังไงเขาก็คงไม่ทำร้ายฉันถึงตาย มัวแต่ยอมเขาครึ่งแล้วครึ่งเล่า ก็ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้นมา แบบนี้ก็แตกหักกันไปเลยดีกว่า ถ้าฉันต้องอยู่อย่างไม่มีความสุข หมอนี้ก็ต้องไม่มีความสุขด้วย!

หลินซีเดินเข้าไปหาผู้ชายด้วยความโมโห ผู้ชายเพิ่งตื่นนอน เห็นหลินซีเดินเข้ามาด้วยสีหน้าโกรธจัด จากนั้น...เธอก็เหยียบถูกแกนแอ็ปเปิ้ลอีก เท้าลื่นทันที ผู้ชายพุ่งไปรับตัวเธอไว้อย่างรวดเร็ว แขนยื่นไปรวบเอาเธอแน่น แต่เครื่องประดับโลหะเจ้ากรรมบนเสื้อคลุมเขาดันไปเกี่ยวเสื้อยึดตัวหลวมของเธอเข้า คอเสื้อจึงจุกรั้งลงจนกว้าง มองจากมุมที่ผู้ชายอยู่ตอนนี้ก็เห็น “ภายในร่มผ้า” ได้ชัดแจ๋วพอดี

หลินซีตัวแข็ง ผู้ชายก็ตัวแข็งเช่นกัน หลินซีเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ยังไม่ได้เป่าผมให้แห้ง และยังไม่ได้ใส่เสื้อชั้นใน

กลิ่นครีมอาบน้ำนมโซยเข้าจมูกคนทั้งคู่ ที่จริงกลิ่นนี้เป็นกลิ่นที่สะอาดสดชื่น แต่ไม่รู้ทำไมตอนนี้มันถึงทำให้รู้สึกแปลกๆ ผมของหลินซียาวถึงเอว เมื่อผู้ชายรับตัวเธอไว้ในท่ายืน ผมที่เปียกชื้นของเธอก็ทำให้เสื้อด้านหลังเปียก และยังทำให้แขนเสื้อเขาเปียกด้วย

กลิ่นหอมจากตัวผู้หญิง ลมหายใจอุ่นขึ้น หุ่น XX...

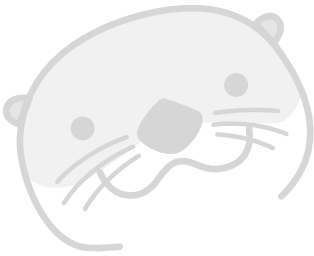
เมื่อทั้งหมดรวมกัน ก็ทำให้มีเลือดสีแดงสดหยดลงที่ซอกคอของหลินซีหนึ่งหยด...สองหยด...สามหยด จากนั้นหยดเลือดก็ค่อยๆ ไหลไปตามแรงโน้มถ่วง บ้างก็ไหลไปข้างลำคอ บ้างก็ไหลไปตามร่องอกขาวนวลของเธอ เส้นสีแดงที่ปรากฏขึ้นนี้ชวนให้จินตนาการเตลิดไปไกล

ผู้ชายใจลอย เลือดกำเดายังไม่หยุด หลินซีก็เลือดกำเดาไหลออกมา

ทันทีเช่นกัน

สวรรค์...ทำไมไม่ทำให้ฉันสลบไปตอนนี้! หลินซียกแขนขึ้น ตบหน้าอู๋ซวง
สุดแรงเกิดทีหนึ่ง จากนั้นก็ดิ้นจนหลุดจากอ้อมแขนเขา วิ่งเข้าห้องตัวเอง เปลี่ยน
เสื้อผ้า ค่ว้ากระเป่าหนังสือ เหวี่ยงประตูเปิด ออกจากอพาร์ทเมนต์ไปทั้งที่ยัง
ไม่ได้เป่าผมให้แห้ง

อู๋ซวงมองแขนเสื้อที่เปียกของตัวเอง หลังเลือดกำเดาเสียวๆ เพียงลำพัง

ทดลองอ่าน